

Moje přátelství s Honzou

Na rozdíl od Ivana Olbrachta, který psal o „Podivném přátelství herce Jesenia“, mé přátelství s hercem Honzou Fišarem rozhodně není „podivné“. Vzniklo, jako i další v ostravském divadle, na základě fotografií už před asi dvanácti lety. Před sedmi roky jsem na popud tehdejšího majitele Librexu připravoval výstavu divadelních fotografií – a to rovnou divadelních portrétů. Už tenkrát jsem byl velkým fandou Jana Fišara a podařilo se mi dát dohromady soubor jeho portrétů v nejrůznějších rolích. Konečný výběr jsem nechal na něm s tím, že výstavu uvede; při výběru jsme se dále sblížili, až došlo i na tykání a společné fotografování.

V charitním středisku Gabriel v Ostravě-Zábřehu jsme pak spolu účinkovali při vernisáži mé další výstavy s tím, že on se svěřoval se svými začátky fotografování a já s mladickými pokusy na poli ochotnického herectví. Při této příležitosti načel tři z mých „mikropovídek“- a sám jsem byl překvapen, jak jinak text působí při profesionálním přednesu, než když si ho čtu – i polohlasně – sám po napsání (v tomto případě mě vždy trápí pochybnosti o kvalitě napsaného).

Když účinkoval v Rožnově při akci „Noc literatury“, byli jsme už dobří přátelé. Celých dvanáct let je věrným „řečníkem“ při mých vernisážích; aby se zúčastnil všech, tomu brání jen jeho intenzivní zaměstnanost – je „doma“ zdaleka ne jen v ostravském divadle, ale i rozhlase, občas natáčí v televizi, takže přes moje permanentní pozvání do Rožnova, kde podle vlastního vyjádření rád pobývá, jsou jeho návštěvy u nás jen sporadické a krátkodobé. Ale jednou to vyjde a už se oba těšíme na společná „fotosafari“!!

Společné zájmy – divadlo, hudba (a vůbec umění všeho druhu) a taky fotografování nadále utužují naše přátelství – pane Olbrachte – určitě ne „podivné“, ale pevné a navždy!